

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **VONET CR, spol. s r. o.,** se sídlem Bubenská 943/8a, Praha 7, zast. JUDr. Filipem Seifertem, MBA, advokátem, se sídlem Na Florenci 1332/23, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Potamos CZ, s.r.o., se sídlem Bubenská 943/8a, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č. j. 11 Af 21/2016 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám advokáta JUDr. Filipa Seiferta náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný („stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 4. 2. 2016, č. j. 3602/16/5100-41453-711484; tímto bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 7 (dále „správce daně“), ze dne 15. 7. 2015, č. j. 5001072/15/2007-00540-108308, a řízení o jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce bylo zastaveno.

[2] Na základě zajišťovacího příkazu ze dne 27. 11. 2014 správce daně vydal dne 3. 12. 2014 exekuční příkaz k vymožení povinnosti prodejem movitých věcí společnosti QANTO CZ.

[3] Dne 17. 12. 2014 navrhl žalobce vyloučení movitého majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu. Správce daně vydal dne 1. 4. 2015 rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 odst. 2 daňového řádu, ve kterém nevyhověl části návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce vedené proti společnosti QANTO CZ, a ve zbývající části bylo finančním úřadem rozhodnuto tak, že ohledně tzv. manipulační techniky bude vydáno samostatné rozhodnutí z toho důvodu, že správce daně prověřuje skutečnosti mající vliv na určení vlastnického práva. Protože správce daně vůbec nerozhodl o návrhu na vyloučení části hotovosti ve výši 173 871 Kč (viz doplnění návrhu žalobce ze dne 17. 12. 2014), vydal dne 15. 7. 2015 dodatečné rozhodnutí o nevyloučení majetku z daňové exekuce, týkající se konkrétně hotovosti ve výši 173 871 Kč.

[4] Žalobce podal proti oběma rozhodnutím včasné odvolání; o prvním odvolání žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 11. 2015, kterým první odvolání zamítl a napadené první rozhodnutí potvrdil. O druhém odvolání žalobce žalovaný rozhodl v rozhodnutí o zastavení řízení, kterým zrušil druhým odvoláním napadené druhé rozhodnutí o nevyloučení částky 173 871 Kč a řízení v tomto rozsahu zastavil. Žalovaný vydal rozhodnutí podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, přičemž jako důvod zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce a zastavení řízení o tomto návrhu uvedl důvod uvedený v § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu; podle tohoto ustanovení správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřípustné podání.

[5] V řízení před městským soudem žalobce namítal, že není pravdou, že by hotovostní prostředky v celkové výši 173 871 Kč nebyly předmětem exekuce nařízené exekučním příkazem. Tyto hotovostní prostředky do této exekuce dle žalobce pojaty byly, v rámci této exekuce bylo s těmito prostředky ze strany finančního úřadu nakládáno, a přestože byly (po zastavení předchozí exekuce) dne 5. 6. 2015 připsány na účet společnosti QANTO CZ, bezprostředně po té byly finančním úřadem - opět v rámci daňové exekuce - zajištěny a použity k zajištění úhrady doposud nestanovené daně.

[6] Městský soud shledal žalobu důvodnou, neboť dle jeho názoru se nejednalo o nepřípustné podání a nebylo možno postupovat dle 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu; proto zrušil napadené rozhodnutí o odvolání pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení stěžovateli, a uložil mu, aby se v novém rozhodnutí o odvolání žalobce věcně zabýval důvody, které žalobce v opravném prostředku uplatnil.

[7] Stěžovatel se v kasační stížnosti ohradil proti soudem uloženému meritornímu přezkumu; tvrdí, že výsledkem rozhodnutí může být pouze: vylučuje se - nevylučuje se; v tomto ohledu se jeví takový výsledek jako absurdní, neboť nelze vyloučit/nevyloučit věc, která nebyla vůbec v daňové exekuci sepsána. Z tohoto důvodu stěžovatel zrušil meritorní rozhodnutí správce daně a zastavil řízení v souladu s § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu s tím, že se jedná o nepřípustné podání. Stěžovatel je přesvědčen, že není vhodné o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodovat meritorně za situace, kdy navrhovatel požaduje vyloučit věc, která nebyla sepsána; z logiky věci lze rozhodovat o vyloučení nebo nevyloučení věci pouze za situace, kdy je tato skutečně sepsána v příslušném soupisu věcí.

Pokud by přetrval názor, že řízení nelze zastavit s užitím § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, je stěžovatel přesvědčen, že by pak řízení muselo být zastaveno alespoň na základě písm. e) uvedeného ustanovení, tj. že *„nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.“* Ustanovení § 179 odst. 1 daňového řádu stanoví: *„Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce“*. *A contrario*, pokud navrhovaný majetek (věc) k vyloučení v daňové exekuci vůbec nefiguruje, nelze ani o případném vyloučení věci vést řízení. Stěžovatel poukazuje na to, že odůvodnění takového rozhodnutí by bylo stejné jako v případě nyní přezkoumávaného rozhodnutí o odvolání, tudíž není nutné ve věci rozhodovat znovu s tím, že bude změněno pouze písmeno § 106 daňového řádu. Podle stěžovatele by se jednalo o přepjatý formalismus. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce ve vyjádření plně odkázal na argumentaci v žalobě; rozsudek městského soudu považuje za správný a souladný se zákonem. Uvedl, že není pravda, že by hotovostní prostředky v celkové výši 173 871 Kč nebyly předmětem exekuce nařízené druhým exekučním příkazem, naopak byly do této exekuce pojaty. Žalobce uvádí, že sice je pravda, že zmiňované hotovostní prostředky byly dne 5. 6. 2015 připsány na účet společnosti QANTO CZ, nicméně v podstatě bezprostředně poté byly správcem daně opět v rámci stejné daňové exekuce zajištěny a použity k zajištění úhrady doposud nestanovené daně; k tomuto zásadnímu argumentu žalobce se žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nevyjádřil a tento argument zcela účelově přehlíží i v podané kasační stížnosti. Žalobce dále popisuje sled jednotlivých událostí, které v exekučních řízeních nastaly. Žalobce má za to, že jeho návrh nelze považovat za právně nepřípustné podání a zcela souhlasí s argumentací městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku. Nepřesvědčivost rozhodnutí stěžovatele vyplývá dle žalobce i z toho, že v kasační stížnosti připouští i možnost použití jiného ustanovení daňového řádu, dle kterého však vůbec nepostupoval. Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§109 odst. 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak městský soud věc posoudil po právní stránce [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tvrdí, že bylo na místě ve věci návrhu žalobce zastavit řízení, neboť se jednalo o nepřípustné podání, a to z důvodu, že věci, jejichž vyloučení z exekuce žalobce požadoval, nebyly zahrnuty do soupisu věcí podléhajících exekuci. Uvádí, že soud postupoval formalisticky, neboť, i kdyby nebyl důvod pro zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, obstálo by zastavení řízení dle jiného ustanovení daňového řádu.

[13] Podle názoru stěžovatele nelze vrátit věci, které nebyly odebrány, neboť jimi správce daně nedisponuje. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tato úvaha stěžovatele, na které založil důvod nepřípustnosti návrhu, je však poněkud zkratkovitá. Spor zde byl právě o tom, zda peněžní prostředky, které žalobce uváděl, byly či nebyly sepsány; resp. s nimi bylo jakkoli v průběhu vedených exekucí správcem daně fakticky nakládáno; zatímco žalobce tvrdí, že byly předmětem exekuce, resp. správce daně s nimi nakládal, současně k tomu vznáší argumentaci a popisuje dosavadní postup správce daně ve věci (vrácení a opětovné použití peněžních prostředků, sepsaných při první exekuci), stěžovatel naopak tvrdí, že nikoli.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze směšovat otázku přípustnosti návrhu a otázku důvodnosti návrhu.

[15] V nyní posuzované věci stěžovatel vydal rozhodnutí podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, přičemž jako důvod zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce a zastavení řízení o tomto návrhu uvedl § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Podle tohoto ustanovení správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřípustné podání.

[16] Obecně za zjevně právně nepřípustný je možno považovat pouze takový návrh, u něhož je již na první pohled zřejmé, že mu nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotného návrhu (žádosti), nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování (viz rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 - 55; srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016 - 56). V projednávané věci však sám stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že k závěru o nepřípustnosti dospěl na základě prostudování správního spisu, přitom uvádí i výčet posuzovaných rozhodnutí správce daně; nelze tedy dospět k závěru, že nepřípustnost návrhu by byla zřejmá již ze samotného návrhu, aniž by správce daně musel cokoli ze spisu zjišťovat.

[17] O právně nepřípustné podání v praxi půjde zpravidla tehdy, kdy zákon podání jako nepřípustné výslovně označuje, např. jestliže stanoví, že proti rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky (§ 116 odst. 4 daňového řádu), a přesto je podáno odvolání nebo jde o nepřípustné odvolání pouze proti odůvodnění rozhodnutí (§ 109 odst. 1 věta druhá daňového řádu). O zjevně právně nepřípustné podání půjde i v situaci, kdy je v poučení o odvolání v rozhodnutí (chybně) uvedeno, že odvolání je přípustné, i když jej zákon nepřipouští (§ 110 odst. 2 daňového řádu). Zjevně nepřípustný bude také návrh, u něhož zcela chybí zákonná (hmotněprávní) opora umožňující mu vyhovět. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 29/2013 – 35, *„za zjevnost nepřípustnosti podání je třeba vnímat situaci, není-li v právu České republiky ustanovení, které by připouštělo vydání aktu správního orgánu, jehož se žalobce domáhá (prominutí od poplatku ze psa), pak je taková žádost zjevně nepřípustná. Zjevnost je v takovém případě třeba spatřovat v neexistenci právní úpravy, zakládající pravomoc správnímu orgánu o takové žádosti rozhodovat."*

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 – 14, uvedl: *„Úprava podmínek zastavení řízení v § 106 daňového řádu vymezuje skutečnosti, při jejichž*

existenci správce daně vydá rozhodnutí o zastavení řízení. Ty mohou být upraveny jinými právními předpisy, obecně však vždy reflektují situaci, kdy je vedení dalšího řízení nemožné nebo nadbytečné. Platí přitom, že rozhodnutí o zastavení řízení není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť pro užití tohoto postupu jsou stanoveny podmínky, jejichž naplnění je třeba věcně zkoumat. Za bezpředmětné je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení - a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada - například zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1Afs 15/201 - 34), nebo napadení exekučního příkazu opravným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 3Afs 5/2004 - 63). Aby však bylo v těchto případech možné zastavit řízení, musí být bezpředmětnost dalšího řízení naprostá; nepostačuje pouze částečné odpadnutí důvodu řízení."

[19] Městský soud zcela správně dospěl k závěru, že ve vztahu k posuzované věci je třeba se zabývat otázkou předmětu řízení o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce, neboť pouze pokud by již další vedení tohoto řízení bylo zcela nadbytečné, lze považovat rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení za správné. Městský soud tak po právu dospěl k závěru, že žalobci je nutno přisvědčit v tom, že stěžovatel aplikoval § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, aniž pro to byl v daném případě důvod. Výraz „*jde o zjevně právně nepřípustné podání*" znamená v kontextu posuzovaného případu, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v rámci odvolacího řízení došlo k takové změně skutkových nebo právních okolností, že návrh žalobce, který v době jeho podání nebyl bezpředmětný, se bezpředmětným stane. „Bezpředmětnost" je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobce. To, zda se tak stane či nikoli, však v daném případě mohl stěžovatel s určitostí konstatovat až poté, kdy řádně věcně posoudil argumenty žalobce a otázku, zda předmětné hotovostní prostředky byly či nebyly v rámci exekučního řízení v soupise fakticky zahrnuty či s nimi bylo v rámci exekucí nakládáno, postavil najisto. V rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 Afs 138/2014 – 41, zdejší soud uvedl, že „*řádným projednáním věci je třeba rozumět projednání merita věci z hlediska odvolacích námitek, neboť jen projednání střetu tvrzení o nesprávnosti či nezákonnosti rozhodnutí se závěry přezkoumávaného rozhodnutí je smyslem a účelem odvolacího řízení.*" Uvedenému stěžovatel nedostál.

[20] Pokud stěžovatel dovozuje, že výsledek jeho rozhodnutí by byl stejný, neboť by bylo možno použít i jiné ustanovení daňového řádu, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 61/2016 - 43, v němž konstatoval: „*Soud není oprávněn, aby při přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení, zkoumal, zda ve věci nebyl dán jiný důvod pro zastavení řízení, než který byl uveden správním orgánem, pokud by nešlo o důvod, ke kterému je povinen přihlížet z moci úřední.*" Polemika stěžovatele o tom, zda by obstál jiný rozhodovací důvod, pročež považuje rozsudek soudu za formalistický, je zcela bezpředmětná za situace, kdy stěžovatel dle tohoto jiného ustanovení zákona nerozhodoval.

[21] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu souladný se zákonem; kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce má právo na náhradu nákladů řízení oproti neúspěšnému stěžovateli; ten je povinen uhradit k rukám advokáta žalobce JUDr. Filipa Seiferta náhradu nákladů ve výši 4114 Kč (za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti a paušální náhradu nákladů dle § 11 odst. 1 a § 13 advokátního tarifu, tj. 3400 zvýšeno o DPH) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu